

1863, og det er fuldkommen rigtigt; thi efter 1863 er der aldrig søgt noget Saadant. Jeg har altsaa Uret, naar jeg betegne det som noget Splinternyt, dersom deri skulde ligge, hvad der godt kan ligge, at det aldrig tidligere havde været Tilfældet. Men dette ligger dog saa langt tilbage i Tiden, at det ialtsald kan være undskyldeligt, om det ikke har været mig nærværende, at noget Saadant har fundet Sted i vor politiske Barndomsperiode. Efter den Tid, nemlig efter 1863, har man aldrig indladt sig derpaa, og som det forekommer mig ret fornuftigt; thi hvad er da egentlig Meningen med at forlange efterbevilget Beløb, som ikke alene ere afholdte, men som ere indgaaede paa et afsluttet Statsregnskab, og som i flere af de Tilfælde, som den ærede Ordfører citerede, samtidigt have foreligget Statsrevisionen til Undersøgelse? Det forekommer mig, at der er overmaade liden Mening deri. Det er jo givet, at, hvad enten man gaar den ene Vej og søger disse Beløb efterbevilgede $\frac{1}{2}$, 1 eller 2 Aar efter, eller man gaar den anden Vej og først lader dem passere Statsrevisionen, saa er det klart, at i begge Tilfælde vil dette Thing, Rigsdagen, faae den samme Indflydelse derpaa. Posterne kunne ikke forandres; de kunne kun enten godkendes eller forkastes, og akkurat det Samme kan altsaa finde Sted efter det aflagte Statsregnskab, naar Statsrevisionens Betænkning foreligger, som forud for denne Tid. At dette skulde være noget Angreb paa dette Things eller paa Rigsdagens Bevillingsret, er for mig noget ganske Overraskende, og ialtsald kan jeg da sige med fuld Bestemthed og fuld Sandhed, at noget Saadant ikke noget Dieblit er faldet mig ind, førend jeg hørte det blive gjort gjældende her i Salen. Regjeringen var endog for sit Vedkommende saa vis paa, at det vilde være paasædende at søge bevilget paa Tillægsbevillingen Poster, som allerede vare overgaaede fast i Regnskabet, at man i forrige Affnit af denne Samling ansaa det for at være nødvendigt at forlange Supplementperioden, de 3 Maaned, med endnu 1 Maaned, for at ikke dette efter Regjeringens Mening Besynderlige skulde foreligge, at man søgte Bevilling samtidigt med, at man allerede havde indført Posterne paa et afsluttet Regnskab. Jeg haaber hermed at have forklaret det ærede Thing, at, naar disse Poster ikke foreligge for Thinget paa en Tillægsbevillingslov, saa er det langt fra at have været Regjeringens Tank, at dette skulde kunne opfattes som en Tilfidesattelse af dette Things Ret. Jeg tillægger dette mere formelle Spørgsmaal en saa lille Betydning, at jeg paa ingen Maade vilde forøge Stridspunkterne imellem mig og dette Thing ved at udblade at forelægge disse Poster, naar jeg havde troet, at dette Thing vilde opfatte det paa denne Maade, men dette har jeg slet ikke kunnet tro. Jeg behøver vist ikke at minde om, at det jo ikke er

saa længe siden, nemlig kun nogle faa Aar tilbage i Tiden, at dette Things overveiende Flertal uden Videre strøg ud af Tillægsbevillingsforslaget omirent alle de Poster, som angik allerede afholdte Udgifter og henviste dem til Statsrevisionen. Da jeg omtalte dette i forrige Møde, gjorde jeg den ærede Ordfører Uret, idet jeg forudsatte, at han havde været med dertil. Jeg gjør ham nu den Afbigt at sige, at han ikke var med til at stemme for, at hele denne Række af Poster blev strøgen ud af Tillægsbevillingsloven, men det var alligevel et overveiende Flertal, der stemte derfor. Det synes jo saaledes virkelig, at dette Thing for sit Vedkommende ikke dengang har været den Betragtning, at Rigsdagens Bevillingsret krævede, at disse Poster blev afgjorte paa Tillægsbevillingsloven. Naar man hertil vil svare, at dette Thing selv maa afgjøre for sit Vedkommende, om det vil fastholde eller opgive en Ret, saa ser jeg dog ikke, hvad Ret dette Thing har til at opgive Afgangen for Landstinget til at udtale sig om Spørgsmaalet. Idet Folkethingets Flertal henviser disse allerede afholdte Udgifter til Statsrevisionens Behandling istedetfor til Bevilling, gjør det det umuligt for Landstinget at komme til Behandling deraf, hvilket altsaa vilde være en lignende Uret imod Landstingets Bevillingsmyndighed som den, den ærede Ordfører nu bebrejdede mig, at jeg havde begaaet imod dette Things Bevillingsmyndighed. Men det er ikke alene dette, som jo iøvrigt har gjentaget sig nu i denne Samling, thi det vil jo erindres, at da Tillægsbevillingslovsforslaget for 1880—81 forelaa til Behandling i 2det Affnit af Samlingen, da blev der ogsaa ud af dette Tillægsbevillingslovsforslag henvist til Statsrevisionen ikke saa faa Poster. Endvidere, siden 1863 har man ikke engang optaget til ny Bevilling saadanne Poster, saadanne Udgifter, der ere afholdte uden Bevilling, og som, efter at være passerede Statsrevisionen, ere erkendte af begge Rigsdagens Afdelinger for ikke at være formel rigtigt behandlede; ikke engang saadanne har man bagefter optaget paa Tillægsbevillingsforslaget. Jeg tror ogsaa, at dette taler for, at denne Praxis fra vor konstitutionelle Barndom ingenlunde kan siges at være gjældende Praxis, og at om det end ikke vilde være noget Splinternyt at optage den, vilde det dog ialtsald være noget Nyt; thi Nyt tror jeg dog, man tør kalde det, som man ikke har efterfulgt i 18 Aar. Jeg tror, at man dog vil kunne sige, at det er noget Nyt, men jeg erkjender, at det stærkere Udtryk ikke var rigtigt. Det er nu ikke alene det, men ærede Medlemmer vilde jo meget jevnlig finde opførte paa Statsregnskaber, aflagte efter 1863, Udgiftsposter, som hverken have Hjemmel paa Finantsloven eller paa en Tillægsbevilling, og som det udtrykkes, ere henvisne til regnskabsmæssig Afgjørelse, og dette ærede Thing har godkjendt disse Regnskaber